

1  
Zelgavas 5. vidusskolas  
10.<sup>a</sup> klasis molnīces

Oļģas

Laimoničāš

"Pasaka par Zelgavas pili un Guānu."



Št pasaka, kā domājis, m par pils, kurā notis  
mēs neapmierināts gadījums. Št mls nebija vienkārši  
„īpaša pils”, bet tik īpaša, cik īpaša vien īpaša var būt,  
pils tika celta pē arīdās mīnmes vācniem, kļūstā  
plavā, kur arvien arī atrodas. Saucās viņa par Jēgavas pili.  
Arķānt pilij atradās kuruīga aļļa, m būvētīgajām  
māksm, kuras dēļā vācnieki dēvē pilsēja viņi gādāmgājēji  
māksm.

Jēgavas pils pilsēja kādam bagātam baronam -  
Patursgalvīm, kurš tautā tika cīnīks gan savas bagātības,  
gan gudrības dēļ, kaut gan nevienš nezināja, ka šē gudrība  
navis ne centīku un mātēdānos iegūta, bet gan atrasta  
vīnā no mēā Patursgalvja māksm kaudām.

Patursgalvis uzēla sev pili ar nodomu, ka trīs reizes  
gadā viņš būdīs savu gudrību (mēs tā mē sūda - gudrība),  
laukā, kājas izmīt, lai pati vācnieki atpūsties no nemīgās  
domāšanas, jo kopā domāšanas nebija pē tādas pierādīs.

Tā, katru vasaru, rudens, un pavasara vakaru, barons  
jāma gudrībai iet no galvas laukā.

Gudrībai ļoti patika, gan pati pils, gan tās kuruīgā  
apārīde, vis šis attēlojums atgādināja viņai mēģīgu lelu  
māksm, kāda viņai pašai kādreiz pilsēja.

Nīvairōk, gudrībai patika uzkāpt uz jumta, un matīnē  
mīdāsojās sverīgās, bet, tiklīdz pūlīstons bija drīvadomāt,  
gudrībai bija jāatgriežas barona māksm, cēlā galvīnā,



un, jo lielāk baidos pirms, jo lielāk viņš lūdz  
Gudrību laukā, bet viņš Gudrība HK ļoti iemīlēja  
mīli, ka pavaram negribēja no tās iziet.

Kādu vakaru, kādreiz tūlī būdams šķaidoties,  
Gudrība aizdomās un tā arī nogulēja viņi naktī, un  
pamodās HKai tad, kad saules stāsi jau bija gājusi  
viņas siltānos matos.

"Ak, mīļo pasaulē, viņa ieraucās, "it jau nū! Bet es  
vēl sūt." un Gudrība ātriem soļiem mēģa lejup. Būvniecības  
mākslā pagalmā, Gudrība ieraucās baidos būvniecības, krāpniecības  
aizbraucāmā.

"Es vēl varam viņu parāst, un remonāmi iekārt galvā  
atpakaļ," bija Gudrības pirmā doma, bet viņas kājas bija  
gūžs nekustīgas, HK ļoti viņa negribēja pamest mīli, kurai HK  
ļoti mīlēja. Vēl kādi viņa stāvēja, būvniecības te un baidos,  
te un mīli, un beidzot izlēma:

"Palienu! Viņš ir HK dūmā, ka remonā nāvējošs par  
mani. Paskat HK - viens šķaidoties, otra kau, galvā kaut kāds  
maiss un rogas aizpogātas aizmugurē! Bet es - es esmu  
Gudrība, par mani jācīnās, un šodien ir un nāvējošs mīli!  
Tūklāt, viņam ir HK liels dūms, ka vārda saukotēties  
caurvēja!"

Tā viņa pūlēja dzīvot mīli, katru pavāru un vakaru  
vēl aizvien viņu var ieraudzīt <sup>lielā</sup> būvniecības, bet HKai  
viņa dzīvot pa mīli, un, ja otram kāds centīs cīvēties, tad  
notiks ar viņu sadraudzības, HKai tāpēc HK daudz cilvēku,  
HK šodien, iziet no Jelgavas mīli, ir daudz gudrāki nekā  
priešēji. Tā, Jelgavas mīli var atalgo centību un godīgumu.